LTK Beets

D 10

N. Beets

Vrienden en boezemvrienden.

1837. To John Gibson Lockhart Esqr
(with my Guy de Vlaming)

1862. Aan Bernardus Gewin ... op zijn feestdag.

1869. Vriendentrits. (Beets, Gewin, Hasebroek).
(verandering in de 8 oplaag: 1869).

1872. Zilver. Bruil. van Hasebroek.

1873. Bernard Gewin overleden.

1874. Brief (versje) aan Hasebroek.

1876. „Nochtans" (aan Hasebroek).

1877 Ad rogum usque fidelis.
(acrostichon voor Hasebroek).

1878. Aan Hasebroek met diens antwoord.

1880. Vriendenfeest (Hasebroek, Beyen, Brill, Beets).

1882. Aan Hasebroek.

1885. Vriendenfeest (Has: Br. Bey. Be.).

1886. Mijn waarde Hasebroek (enz.)

1887. Vriendenfeest.

1888. G.W. Brill (moet zijn: W.G. Br.).
op 't Vriendenfeest ten zijnen huize.

Vrienden
en
boezemvrienden

1897.

To John Ingram Lockhart. Esqre

(with my Guy de Flaving.)

1

Oh! if thou still remember'st me
Though tossing waves between us flow,
A friendly eye will welcome now,
The strain I sing, thus far from thee,
And so [thus] I cast an envying look
Dear absent! on thy happy book.

2.

I'm rich with love, and great with fame,
The palms are gathering o'er my head,
The laurels o'er my path are spread,
A star of brightness decks my hand:
But still there is a voice for me,
Which speaks of former days and thee.

3.

Oh, former days! I now am here
No lovelier spot exists on earth,
And all around is peace and mirth,
And each fond [sweet] being sweet [tender] and dear;
A leaven of love pervades me now,
But where dear Lockhart, where art thou?

4.

When late (it was that lovely hour
We always loved when heaven's fair light
Was nearly faded into night)
When late I saw thy favourite flower
Yet glowing with the bloody ray,
Which was the last of that fair day;

5

I felt — (but who can tell what pain
Of feelings then burst[?] rend the heart,
When all that's bitterest of departing
Comes up to sting the heart again,)
The sadness of that deep regret
We cast for the sun, when set.

6.

But then I lifted up my eyes,
As melancholy musings go,
And gazing on the studded sky blue,
I saw our friendship in the skies
I saw it in each beauteous star,
As pure, as cheerfull, and as fair!

7

O be thou happy! evermore!
Thy sun be bright thy moonlight sweet,
And soft the path thy footsteps tread,
And righteous those as heretofore,

Edinburgh, 15 Aug 1814.

But whatever thy fate may be,
So not forget thee, Jessie, for me.
[illegible]

Aan Bernardus Gewin,
predikant te Oosterland
op zijn trouwdag.

Vond eindlijk aan de Zeeuwsche kust
Uw ziel haar arbeid en haar rust
In 't opgedragen werk des Heeren,
Wat is die Heer zijn dienaar goed,
Die hy der liefde duivenveeren
Strooit voor den voet.

Mijn Vriend! zijn naam zy lof en eer!
Die 't waar vooruitziet en 't wanneer,
Waarnaar wy blind en vruchtloos gissen;
Hy kent zijn weg, zijn tijd, zijn uur,
Hy schept het licht uit duisternissen,
Het zoet uit zuur.

Omhels uw bruid en kniel met haar
Voor 't Hem geheiligd echtaltaar,
En smeek zijn zegen af van Boven,
En wandelt gy uw weg te zaam
Het zy om luider nog te loven,
Zijn grooten naam!

Wy, wat geen afstand ons belet,
Vereenen ons in uw gebed,
De Heer verhoore u uit genade,
Hy zegen d'arbeid uwer hand,
Gelijk de wijnstok bloeie uw gade,
En wie ~~gelijk~~ eens als de olijvenplant?
Uw kroost

1842.

Vriendentrots.

Laat drie maal tien en zeven jaren
Hun rozen en hun doornen baren,
De sneeuwvlok stuiven door de haren,
Nog staan wij pal.
Nog mogen zij ons drietal vinden
Naar hart en hoofd dezelfde vrinden
En hechte de banden vaster binden
Die tijd noch dood verbreken zal.

Zilvere Bruiloft van Stalebroek

28 October 1872.

G

De dag uws feestes is gekomen;
Uw Zilveren Bruid straalt aan uw zij;
En geen der Vaderlandsche stroomen
Stroomt heden tusschen U en mij.
Hier ben ik, Vrienden! met mijn Gade
Gezeten aan uw blijden disch,
En dank de Hemelsche genade
Dat u deez' dag beschoren is.

Hier ben ik, met uw Oudste vrinden,
Uw naaste magen, dierbaar paar!
Om 't zelfde hart bij u te vinden,
Nu als voor vijfentwintig jaar;
Om, na de dertienhonderd weken
Door u gesleten hand in hand,
De taal van 't zelfde hart te spreken
Dat sprak bij 't ~~sluiten van uw~~ knoopen van uw
band.

Die band, een Lijden saam beminden,
Dat nooit gebroken heeft, steeds u eer
Houde u nog lang tezaam verbinden
blijde
Dezelfde die Gij heden zijt;
Dezelfde in liefde, in kracht, in zegen
Waar God een liefdrijk paar mee kroont,
kalmte en
Dezelfde in ~~[illegible]~~ al de wegen
Waarin Hij u Zijn liefde toont.

De weg gaat dalen, 't licht genaakt!
Het donkre dal komt in 't verschiet.
Te vaster hart aan hart gesloten
Erkent gij 't en ontveinst het niet.
Gij hebt geloofd; wat zoudt gij vreezen?
Gij treedt tezaam naar 't Vaders
huis;
Kortstondig zal de scheiding wezen
Voor die vereenigd zijn door 't Kruis.

Amsterdam

Beets.

Bernard Gewin.

overl. 11 Nov 1873.

Bij zijn Graf.

Rust zacht! Gij zijt ter rust gelegd,
Waar niets kan deren,
Beminlijke vriend! Getrouwe knecht
Des Konings der Heeren!

Gij neemt een vriendschap mede in 't graf
Van veertig jaren,
En wacht den nieuwen morgen af,
Bij de englenscharen.

Wij wandlen hier, door lief en leed,
Nog op en neder,
En gaan, tot de ure die God weet,
Door wind en weder.

Voor u was 't weelde dubbel zoet,
Naar 't deel der vromen;
Maar nooit is tusschen mij en u
Een wolk gekomen.

Daarboven zal geen wisseling zijn
Van licht en duister,
Maar een, een zalige zonneschijn
In vollen luister.

Wij hebben van dat heerlijk licht,
In 't uur van scheiden,
Reeds op uw stervend aangezicht
Een straal zien spreiden

Dat heeft ons oog omhoog gewend,
Ons hart genezen. —
Rust zacht, mijn vriend! en moge ons end'
Als 't uwe wezen!

4

In het sterfhuis.

Kom, Clara! wees gerust en stil,
En staak uw weenen,
Wij zullen, om diens Vaders wil,
U steun verleenen.

Kom

Kom, Anna! druk dat kind aan
't hart,
Dat hem verkwikte,
En lachende gezegend werd
Als alles snikte.

Kom, jonge dienaar van Gods kerk
En veelbelofde!
Versterk u met uw heilig werk –
Gedenk den Doode.

[signature]

15 Maart 1873.

5 bis

In het sterfhuis.

Aan zyne kinderen.

Kom, Clara! wees gerust en stil
En staak dit weenen,
Zij zullen om diens Vaders wil,
U steun verleenen.

—

Kom, Anna! druk dat kind aan 't hart,
Dat hem verkwikte,
En lachende gezegend werd,
Als alles snikte.

—

Kom, jonge dienaar van Gods kerk
En vredebode!
Vertroost u met uw heilig werk —
Gedenk den doode!

=

15 Maart 1873.

Nicolaas Beets.

5 Bylage

WOORDEN

GESPROKEN

BIJ HET OPEN GRAF

VAN

den WelEerw. Zeergel. Heer

BERNARD GEWIN,

sedert 5 *September* 1869', *Predikant te Utrecht*,

Overleden 11, *Begraven* 15 *Maart* 1873.

Uitgegeven ten voordeele der Zendingzaak.

UTRECHT. — J. BIJLEVELD,
1873.

Bij de aankomst op de begraafplaats werd, door onbekende hand, een fraaie krans van dofgroene bladeren en witte bloemen op de lijkkist nedergelegd.

Als deze over het graf geplaatst was, trad uit den kring der lijkvolgers Ds. Hasebroek, van Amsterdam, op en stortte zijn hart in de volgende dichtregelen uit:

Den Vriend sinds veertig jaren —
Den Broeder van mijn hart —
Mijn Helper in bezwaren —
Mijn Trooster in de smart —
Den trouwen knecht mijns Heeren,
Die velen 't voorbeeld gaf,
Maar die ook *mij* wou leeren, —
Mijn bloemeke op dit graf!

Gij hebt uw wensch verkregen,
Mijn Vriend! — Gij juicht in 't licht,
Gij vloogt uw Dierbren tegen....
Gij ziet Gods aangezicht.

Maar *ik* zal om u treuren —
Schoon haast uw heil 't verbiê —
Tot de aardsche banden scheuren,
En ik u wederzie!

En laat dat uur zich wachten —
Nog jaren lang misschien —
Toch zal 'k in mijn gedachten
U daaglijks wederzien.
Hebt gij ons zelf begeven,
Uw beeld, op 't rijzend spoor
Van 't Godgeheiligd leven,
Zweeft altijd de uwen vóór!

Daarna liet Ds. Beets zich aldus hooren:

Rust zacht! Gij zijt ter rust gelegd,
Waar niets kan deren,
Beminlijk Vriend! Getrouwe knecht
Des trouwsten Heeren!

Gij neemt een vriendschap mede in 't graf
Van veertig jaren,
En wacht haar nieuwen morgen af,
Bij de englenscharen.

Wij wandlen hier, door lief en leed,
Nog op en neder,
En gaan, tot de ure die God weet,
Door wind en weder.

Voor u was 't weder dikwijls ruw,
— Het deel der vromen! —
Maar nooit is tusschen mij en u
Een wolk gekomen.

Daarboven zal geen wissling zijn
Van licht en duister,
Maar een, een zelfde zonneschijn
In vollen luister.

Wij hebben van dat heerlijk licht,
In 't uur van scheiden,
Reeds op uw stervend aangezicht
Een straal zien spreiden.

Dat heeft ons oog omhoog gewend,
Ons hart genezen —
Rust zacht, mijn Vriend, en moge ons end'
Als 't uwe wezen!

Hierop nam Ds. Verhoeff, Voorzitter der Utrechtsche Zendings-vereeniging, het woord en sprak als volgt:

Het is mij eene behoefte, in naam van Bestuurders der Utr. ZV. bij dit graf een woord te wijden aan de nagedachtenis van den ontslapen broeder. Wat hij als haar Medebestuurder, haar plaatsvervangend Voorzitter en lid van hare belangrijkste Commissiën voor onze Vereeniging geweest is, zullen wij nimmer vergeten. Door zijne uitgebreide kennis van het zendingswerk was hij ons in de belangrijkste omstandigheden tot een vraagbaak en leidsman; door zijne onverdeelde

toewijding aan de zaak der zending, door zijne innige liefde voor al, wat met de uitbreiding van Gods koninkrijk in betrekking staat, heeft hij ons allen beschaamd. Na al de beproevingen, door onze Vereeniging ondervonden, is deze eene van de zwaarste. Maar de Heer heeft het alzoo gewild. Zijne gedachtenis zal onder ons in zegening blijven. Ons smartelijk gemis is voor hem door Gods genade de heerlijkste winst. Sprak hij het hier menigmaal uit: »het werk der zending is een werk des geloofs en der nooit eindigende bezwaren", nu ziet hij de gangen van zijnen Heer en Koning, met zijn koninkrijk gehouden, in het helderste licht; nu is het alles voor hem heerlijkheid en zegepraal. Hij blijve tot ons spreken, nadat hij gestorven is: »wilt toch goeddoende, des Heeren werk werkende, niet vertragen, te zijner tijd zult gij maaien, wat gij hier onder tranen gezaaid hebt, zoo gij niet verslapt". God geve, mijne broeders! dat die stem weerklank vinde in ons binnenste, opdat wij biddende blijven met woord en daad, dat het koninkrijk Gods kome, het rijk van dien Christus, die zijn almachtige Koning, die de Opstanding en het Leven is!

Nu naderde Ds. VAN HOOGSTRATEN de groeve en zeide:

Van den dierbaren Ontslapene heeft uit den kring zijner Ambtgenooten hij gesproken, die zijn meest vertrouwde vriend was; en na hem een ander, in eene bijzondere betrekking.

Maar ik mag, als oudste hunner, ook niet zwijgen;

niet geheel zwijgen van hetgeen hij was voor ons en de Gemeente.

Voor haar: een Herder, bij uitnemendheid getrouw; in ieders lief en leed van harte deelende; weinig voor zich eischende, en anders niet verlangende dan allen te brengen aan de voeten van den gekruisigden en opgewekten Heiland.

Voor ons: een Broeder in den vollen zin des woords; meêgaande, vriendelijk, hulpvaardig, en ons door het voorbeeld van zijnen wandel in ootmoed en geloove stichtende.

In korten tijd had hij onze harten gewonnen; wij eerden hem, wij achtten hem, wij bewonderden hem menigmalen; maar boven alles hadden wij hem lief!

Die liefde vergaat nimmermeer.

De hoop des wederziens, gelijk zij de smart der den besten Vader beweenenden verzachten kon, zoo vertrooste zij ons allen!

Ja, Broeders! beuren wij het hoofd omhoog. Zeggen en zingen wij, eer wij van de laatste rustplaats van den Onvergetelijke scheiden:

Vrome, vroeg gestorven vrinden!
  Slechts zijt gij mij wat vooruit.
'k Zal u allen wedervinden
  Als ons Jezus 't graf ontsluit.
Eerlang zal ik met u rusten;
  'k Rijp al vast voor d' eeuwigheid;
'k Staar vast op die blijde kusten,
  Waar mij 't hoogst geluk verbeidt!

Na het zingen van dit gezangvers door alle aanwezigen, besloot Ds. E. E. Gewin, van Abcoude, eenige zoon des ontslapenen, de plechtigheid aldus:

Weest hartelijk gedankt gij allen, die, door uw woord en uwe tegenwoordigheid alhier, blijken gegeven hebt van belangstelling en liefde voor den dierbaren ontslapene.

Het is ons een groote troost dat wij niet alléén staan met de rouwe van ons hart, maar ons door velen omringd mogen weten, die in onze liefde en smart deelen. Moge, als de zegen van den omgang met hem, door allen ondervonden worden dat, daar hij is heengegaan, die Jezus nader tot hen komt, welken hij zoo vurig bemind en met zooveel kracht en leven gepredikt heeft. En Godlof dat wij het weten, dat de Heer ook eens tot dit graf komen zal om hem op te wekken en het thans vernederd lichaam aan zijn verklaard en hemelsch lichaam gelijk te maken!

In dat geloof geven wij hem over aan de groeve; en het is geen hopeloos »vaarwel" dat wij hier uitspreken; neen, een hoopvol »tot wederzien" mag het wezen. Slaap zacht, dierbare, onvergetelijke vader! slaapt zacht, en smaak nu de rust naar welke gij zoozeer verlangd hebt en die gij zoo noodig hadt.

8 febr. 1874.

Voor u allen!

uit Leyden, van Rectoraal diner uit.

Amicissime (Hasebroek)

'k Wil van nacht bij u logeeren,
Morgen vroeg vertrek ik weer;
't Zal u zeker niet gêneeren
Kom 'k om 4 uur, en niet eer.

t.t.

N. Beets

Lieve. Ik zou maar een bed laten klaarmaken, en beneden vuur aanleggen voor Beets, die volgens dit briefje bij ons logeeren komt.

Weleerw. Zgr

J.P. Hasebroek

te Amsterdam

7

Nochtans.

Aan Hasebroek, 12 Nov. 1876

Nochtans, Lieden des Christus woord,
Wanneer bekommeringen
Zij laat of huis omringen,
Dat hebben we uit uw mond gehoord.
Dat woord vol Ziel en Leven
Is menigeen tot troost geweest,
Wij willen 't u op dit uw feest
Veelvuldig wedergeven.

Gij hebt nu veertig jaren
Den rijken Zin ontvouwd
Van de Evangeliebladeren:
Nochtans wordt gij niet oud.

Nochtans houdt gij niet op
Met kracht van week tot weken
Gods heilig woord te preeken,
Al grijzen baard en kop.

Nochtans

Utrecht 22 Oct, in
de preek over Habak. 3.17.18.

Nochtans scheidt gij niet uit,
Als de tijd gekomen,
Dat, wordt de zult genomen,
't Niet altijd wordt misduid.

4

Nochtans is ook verblijd,
Ook die u duizend malen
Dien arbeid dag herhalen,
Dat Gij blijft wat gij zijt.

4

't Is lang geleden dat
Heiloo u heeft bezeten,
Breda u heeft gehad
En Zeelands eerste stad —
Nochtans, 't is niet vergeten,
Nog wordt ge er hooggeschat.

5

Wie telt in alle kringen,
Uit vroeger tijd en nu,
Uw dankbre leerelingen?
Schoon ze u hier niet omringen,
Nochtans gedenken ze u;

6

Met honderd duizend vrinden,
Die feest je aan den dag
Der Jonathans beminden,
Dien niemand haten mag.

7

En met een taal van hoederen,
Die God vergaard heeft,
Eenstemmige gemoederen,
En inniglijk verkleefd.

7

Zoo van de liefsten, koosten
Ook jongsten! menigeen
In 't stille graf verdweenen,
Nochtans ziet Gij van de oudsten
Thans velen om u heen.

7

En schoon de dood veel paren,
Door u vereenigd, scheidt,
Nochtans zoo bleef er bij paren
Een eigen echtverbond.

5

De arbeidre vlam van 't leven,
Wat is zij snel gebluscht!
Elk lichtje doet haar beven...
Nochtans zijt Gij gerust.

7

Mijn vriend, ook door ons beiden,
Dat is het slot van 't lied,
Komt eens het uur van scheiden,
Nochtans, dan eenig niet.

9

AH

7/1

Al dit nochtans, mijn beste,
  Die 't u heeft toegedacht,
Die 't in uw boezem vestte,
  Zij lof en dank gebracht.

Nicolaas Beets.

Amsterdam

1876
7/bis

Nochtans.

Van J. Hasebroek

op den 12 November 1876.

Nochtans, zie daar des Christens woord,
Wanneer bekommeringen
Zijn hart of huis omringen,
Dat hebben we juist uw mond gehoord [1]
Dat woord vol ziel en leven
Is menigeen tot troost geweest.
Wij wilden [?] 't u op dit uw feest
Veelvouldig wedergeven.

Gij hebt nu veertig jaren
Den rijken zin [?] ontvouwd
Van de Evangeliebladeren:
Nochtans wordt gij niet oud.
Nochtans houdt gij niet op
Met kracht, van week tot week
Gods heilig woord te preeken
Al grijsden baard en kop.

[1] Onlangs (22 oct.) te Utrecht in een preek over *Habakuk* 3. 17.18.

Nochtans scheidt gij niet uit,
Al is de tijd gekomen,
Dat wordt de rust genomen,
't Niet altijd wordt misduid.

Nochtans is elk verblijd,
Ook die u duizend malen
Dien arbeid zag herhalen,
Dat gij blijft wat gij zijt.

't Is lang geleden dat
Heiloo u heeft bezeten,
Breda u heeft gehad
En Zeelands eerste Stad:
Nochtans 't is niet vergeten,
Nog wordt ge er hooggeschat

Wie telt in alle kringen,
Uit vroeger tijd en nu
Uw dankbare kwekelingen?
Schoon ze u hier niet omringen,
Nochtans gedenken ze u;
Met honderdduizend vrinden,
Die sedert jaar en dag
Dien Jonathan beminden,
Dien niemand haten mag;

En met een tal van broederen,
Die God vergaderd heeft,
En stemmige gemoederen
Uw innig'lijk verkleefd.
Zoo van uw liefsten, trouwsten,
Ook jongsten! menigeen
In 't stille graf verdween
Nochtans ziet gij van de oudsten
Hier velen om u heen.

En schoon de dood veel paren
Door u vereenigd, schond,
Nochtans zoo bleef hij sparen
Uw eigen echtverbond.

De onzekre vlam van 't leven
Wat is zij snel gebluscht!
Elk tochtje doet haar beven...
Nochtans zijt gij gerust.

Mijn vriend ook voor ons beiden
Dit is het slot van 't lied;
Komt eens het uur van scheiden,
Nochtans, voor eeuwig niet.

Al.

Al dit <u>nochtans</u>, mijn beste
Die 't u heeft toegedacht,
Die 't in uw boezem[?] besste[?]
Zij lof en dank gebracht.

#

1877/8

Aan de Vriendschap, die ons bindt
Dient een glas gewijd, mijn Vriend!

Reeknen wij 't getal der jaren,
Ons reeds over 't hoofd gevaren
Gaan wij na wat God al zoets
Uit den hoorn zijns overvloeds,
Met een vollen stroom van zegen,

Uitgestort heeft op de wegen,
Saam door onzen voet betreên:
Quaeritur wie van ons tweeën,
Uit het diepst van 't overtuigen,
Eerst en meest en luidst zal juichen

Feestlijker den feesttoon brengen
In dit feestuur, dat ons weer,
Door de goedheid van den Heer,
Een nieuw bondsjaar voor komt leggen –
Lieve Vriend! wat zal ik zeggen?
Eén, dit ééne zeg ik maar:
Schenke ons God nog menig jaar!

En moge 't waarheid wezen,
Wat niemand heeft gehoord:
En echter, woord voor woord,
Staat in dit dicht te lezen!

#

4 April 1877.

Aan Hagebroek

8 bis

Aan de vriendschap die ons bindt,
Dient een glas gewijd, mijn vriend!

Rekenen wij 't getal der jaren
Voorheen over 't hoofd gevaren,
Gaan wij na wat God al zocht,
Uit den hoorn zijns overvloeds,
Met een ~~[illegible]~~ (vollen) stroom van ~~zijnen~~ zegen
Uitgestort heeft op de wegen;
Saam door onzen [illegible],
Quintus, die van ons [illegible],
Uit het diepst van 't [illegible],
Eerst u moest en luidt het [illegible],
Feestklokken der feesttoon brengen,
In dit feestuur dat ons weêr,
Daar de goedheid van den Heer,
Een nieuw [illegible] voor komt leggen
Lieve vriend, wat zal ik zeggen!
Ja, ~~ding~~ dit eene zeg ik maar
Schenke ons God nog menig jaar,
En moge 't wachtend [illegible]
Wat [illegible] leeft [illegible]
En [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] woorden,
Staat in dit ~~zijn~~ (dicht) te lezen!

1877 4 April.
onze feestdag.

Utrecht, 31 Maart, 1877.

Waardste vriend!

Wie mag zulk eene noodiging weerstaan? Dus neem ik ze dankbaar aan, al is het dat ik dien dag eene spreekbeurt op Nutt. Kennis moet vervullen. Maar dan zult gij mij wel willen vergunnen, tegen half acht de feestviering te verlaten.

T.T.

W. G. Brill.

Aan mijn vriend Hasebroek
met mijn dank
voor het aangenaam geschenk
van Zijn laatstverschenen Dichtbundel.

=

'Sneeuwklokjes" zegt de titel, maar 't ovaal
Op d'omslag toont ons Lelietjes van Dalen.
Wie zou hier 't rechte hebben, wie hier dwalen?
Ik houd het met den omslag deze maal.
't Sneeuwklokje, schoon er weinig liefs aan faal,
Kan op zoo zoet een geur ons niet onthalen.

—

3 Oct 1878.

9 bis

Ter dankzegging.

Gij hebt een vraag gedaan,
En boodt een antwoord aan, –
'k Woû liefst niet protesteeren.
Of hebt ge 't mis, mijn vriend?
Maakt u de liefde blind?...
'k Zal dan de blindheid eeren.

5 Oct. 78. J. P. H.

AMSTERDAM
5 OCT 18
3-4N

Den Hooggel. Heer

Prof. Dr. Nicolaas Beets

te

Utrecht.

6-7N

<u>Vriendenfeest</u> 18 Mei 1880

Hasebroek – Beynen – Muller.

Wij naderen vast de zeventig,
Maar zijn nog even levendig
Als of wij dertig waren;
Dies weten we God de tachtig niet,
Als die tot nog ons leven liet
Ons ook zoo lang wil sparen.

'T <u>Jaar</u> tachtig viel ons zeer bedeeld;....
Neen! een slechts de derde in 't geheel;
Laat ons voorzichtig spreken;
Elk jaartje, alle dagjes, elk uurtje is een,
En die van ons de sterkste scheen,
Is mooglijk 't eerst bezweken.

Gelukkig hij die jong of oud,
Zijn meiden [illegible] zijn vriende houdt,
Totdat de Dood komt scheiden,
En die dan vriendschaps-feest tot-feest
Met een door niets ontrukken geest
Het laatste mag verbeiden.

18 Mei 1880.

Aan Hasebroek.

Men zegt dat om de zeven jaar
Een mensch verandert gansch en gaar,
Uitwendig en inwendig.
Hasebroek, is dat waar?
Zie ook ons vriendenpaar!
Zevenmaal zeven jaar,
Blond van kruin, grijs van haar,
Bleven wij voor elkaar
't Zelfde bestendig.

Men zegt: o de beste vriendschap is 't,
"Als eenmaal, na een felle twist,
"De hand weer werd gegeven."
Hasebroek is dat waar?
Zevenmaal zeven jaren
Werden geen twist-gevaar;
Nichtes zijn schokkelbaar,
Toch heeft ons dubbelpaar,
(Zorg het misschien niet zwaar?)
Nimmer gekeven.

Gelijk

"Gelijk men handelt der meloen,
"Zoo moet men ook met vrienden doen;"[1]
Wat aanzeens schijnt te (hoog) noodig.
Hasebroek, is dat waar?
Zonder veel handgebaar,
Werden wij 't eens en klaar,
En alle twists en maar
(Zeven maal zeven jaar
Staan als getuigen daar!)
Bleek overbodig.

Maar wat ik in den Bijbel vind;
"Een vriend" (dat is een ware vriend)
"Heeft lief ten allen tijde,"[2]
Dat ondervonden Gij en ik
Van oogenblik tot oogenblik,
In lief en leed, door dun en dik.
En zal ~~het~~ aan ons jongste snik,
Zal het tot zijn allerlaatsten tik
Ons beider hart verblijden.

1) Cats. 2) Spr. 17.17.

11 April 1882.

Vriendenfeest 1885 12

Uitgesteld, niet afgesteld;
Ons werd tijd gelaten.
Heeft wat krankheid mij gekweld,
Middelen mochten baten,
En 't herinneringsfestijn
Mag ook uitwendig nog eens zijn.

—

Toch heb ik de les verstaan,
Mij van God gegeven:
Mannenveerkracht heeft gedaan
In het grijsaards leven.
Wijkt er iets, al komt het weer,
't Gaat zoo vlug niet als weleer.

—

Hasebr. Krull Beyer Brech

Aan ons feestdisch elkes zal
Als elk gelukkig heeten;
Zeventigers, vier in tal,
Zijn hier aangezeten,
Alle vier, God zij geloofd!
Nog gezond van hart en hoofd.

—

Dankbaar nog voor 't zoet genot
Dat zij samen smaken,
Zonder over 't volgend lot,
Zich bezorgd te maken;
Maar gelovig, needrig, stil
Afwacht wat God verder wil.

Jonges

Jonge menschen, die u vlij
Om deez' deugd bewaard te paren,
Wordt voor twintig als wij,
En, hoe lang van jaren,
Smaakt, als wij, den reinsten vreugd
Met de vrienden uwer jeugd.

13 Mei 1885.

15 februari 1886.

Mijn waarde
Hasebroek.

Wij zongen steeds elkander toe,
Als wakkere feesttelingen;
'k Ben ~~de~~ onze feesten dag niet moe,
Maar wel een beetje 't zingen.
De zangstof is niet uitgeput
Maar uit mijn zangdrift raakt de fut;
En veelbeteekend zwijgen
Begin ik zin te krijgen

Gij niet alzoo, mijn waarde vriend!
Gelijk ik mag verwachten;
Uw lier heeft nog niet uitgediend,
En evenmin uw krachten.
Gij leeft altijd aan nieuwe vond.
De vriendschap die ons saam verbond,
Al strekt zij honderd jaren,
~~Zal stof zijn voor~~ uw haren,
Blijft kenmerk van

Maar ik.... o neen, geen honderd jaar
Dat blijft ~~ik~~ diep gevoelen
Zal in mijn innigst hart aan haar
Iets vriendschaps of verkoelen.
~~Zoo~~ [Zij] die betrekking thans genoeg
~~Zoo~~ [Elk] avond [dat] ~~[illegible]~~ op een andren boeg, —
Mij dunkt geen ongepasten —
Eer keer mij tot uw gasten.

—

Met u, mijn vriend! ~~ver~~heug ik mij
Dat een der oudste vrienden,
Schoon de andere ons ontvonden zij —
— Ga de ongesteldheid gaarne voorbij —
~~Ook~~ weder op dit feestgetij
Zoo feestelijk, [dan] laat vinden.
Dat zij ons ook daar bij zijn spreekt,
Bij wie ons hart den vriend herdenkt,
Zoo goed en trouw als eenen
Dien we in den dood beweenen.

—

Den Dichter missen wij met spijt
Van "Schepping" en "Planeten",
Die ook ('t was toen nog vredestijd)
In 't lied der "Nieuwe Kerk" gewijd,
Zich treflijk heeft gekweten.
't Waar goed geweest, had 't hem zijn
Een oogenblik vergeten deed [laat] ...
Ik zal van mijn ~~kinderen~~ zwijgen;
Zij mochten kleuren krijgen!

—

Maar 't Stadshoofd, dat voor dezen dag
Een andren disch versmaadde;
Hoe graag kom onze erkentenis
Met ~~[illegible]~~ die zijn troon en sieraad is,
Zijn welbeminde gade!
Zijn taak is zwaar, maar groot
Zijn hoofd en hart zijn leven [Zijn moed],
Zijn meer dan tien talenten goed;
Zet hij op dubbele renten.

—

Op renten! Ja, op woekerwinst,
Zijn goede Stad ten goede;
Niet [zes], zes mannen op zijn minst
~~[illegible]~~ [Zag men in hem] had, [ten] hoede.
Hij is alom, hij is altoos
Aanwezig in de kluts zwoit hij 't;
Hij zou een oorlog tarten
Van rooden en van zwarten.

—

God sterk' naar lichaam en naar ziel
Den Stadsvoogd t'aller tijde!
De vrouw die hem te beurte viel
Blijf' bevriend ~~[illegible]~~ [het] zijde.
Van 't andere af dit lief gezicht
Die zoete mond, dat oogelicht,
In moeilijke dagen blikken,
~~Troost~~ [Zal] sterken en verkwikken.

—

Zijn kinderen mogen van zijn huis
De eere en de vreugd ver~~grooten~~ hoogen!
De hemel spaar hem 't brijnlijk kruis
Van ondank op zijn pogen.
Wat Vondel van „ eene zorgt en zweet
En lastig ambt in 't land bekleedt"
Wel ieder had te zeggen,
Moog zijn geluk weerleggen.

Ziedaar, mijn vriend! den feestdronk
Ik naar het glas doe olie tasten.
Summa Summarum: Ik feli-
citeer u met uw gasten...
Ai! die hoe slecht mijn rijmen zijn!
Verdrink ze vroolijk in den wijn,
En laat gepijnigde ooren
Van u wat beters hooren!

15 Februari 1886.

Een glas nog op den valreep, Vrind!
Ginds wordt de trap reeds uitgehangen,
Die 't scheepsboord met den wal verbindt,
Om als wij afstreên ons te ontvangen!...
Een glas nog op den valreep, Vrind!

't Is meer dan half een eeuw geleên,
Dat wij voor 't eerst elkander zagen,
Het oefeningschip van 't Leidsch Atheen
Zag ons in onze jonge dagen
Aan boord als kweeklingen bijeen.

Sinds mochten wij als licht matroos
Als stuurman of als scheepsvoogd varen.
Trotseerend storm, orkaan en hoos;
Toch hoe 't soms spookte op kolk en baren,
Wij hielden 't met Gods hulp altoos!

Wel nam ons 't eigen schip niet mee
Waar God ons heen riep gingen henen!
Wij hier, ginds elders zag de zee
Maar telkens kwamen wij na 't scheiden
Op 't jaarfeest samen op de zee.

Zoo brengt ook nu een goede wind
Ons saam. Luid mag 't hoezee dus klinken;
Kom, vrouw en kind, kom wie ons mint,
Helpt met ons 't glas om mede drinken
Een glas nog op den valreep, Vrind!

'k Kon wel een afscheidsbeker zijn:
Reeds meermaals vraag ik: tot hoe lange?
Misschien is 't nu ons laatst festijn:
Toch is 't bij 't uitzicht ons niet bange:
Gods woord belooft ginds nieuwen wijn.

En 't zij dat nu haast kome of niet,
Toch nu de feestkelk opgeheven!
De most, wiens zoetheid schuimend vliedt,
Godlof! is 't beeld van 't zoete levens
Dat God ons hier doorleven liet.

Al wat deze aarde zaligst geeft
Al wat Gods hemel mildst kan schenken
Wat liefde en vriendschap innigst heeft
Mocht tot verzadiging 't harte drenken,
Welks danktraan op den kelkrand beeft.

Nog meer! Tot 's levens grens gespaard,
Wat jubelkroon mocht daar ons sieren!
De gastheer had ons, hoog bejaard,
Als eens bij Kana's bruiloftsvieren
Den besten wijn voor 't laatst bewaard.

En voorts!... Ons oog is willens blind
Voor wat ons nog aan 't slot kan beiden,
Wat koom', de band die ons verbindt
Houde ons bij een tot dat wij scheiden:
Een glas nog op den valreep, Vrind!

Act: Hazebroek

Amsterdam 15 Februari 1886. 13 bis

Myn waarde Hasebroek!

Wy zongen steeds elkander toe
Als wakkre Feestelingen;
'k Ben onze Feesten nog niet moe,
Maar wel een beetje 't Zingen.
De Zangstof is niet uitgeput,
Maar uit myn Zangdrift raakt de fut;
In heelbeteekenend Zwygen
Begin ik lust te krygen.

Gy niet alzoo, myn waarde Vriend,
Gelyk ik mag verwachten:
Uw lier heeft nog niet uitgediend,
En evenmin Uw krachten.
Gy hebt altyd een nieuwen vond
De Vriendschap die ons samen bond,
Al duurt zy honderd jaren
Blyft klinken van Uw snaren.

Maar ik … O, neen! Geen honderd jaar.
Dat blyf ik diep gevoelen.
Zal in myn innigst hart aan haar

Iets

Iets mindren of verkoelen.
Zy die betinging thans genoeg.
Ik wend het op een andren boeg.
Wy denkt geen ongespaarten,
En keer my tot uw gaarden..

Met U, myn vriend, verheug ik my
Dat een van d'oudste Vrinden,
Schoon de andere ons ontvallen zy,
— Gade ongesteldheid zas voorby! —
Ook weder op dit feest zetz
Zoo feestlyk zich laat vinden —
Dat zy ons ook haar by zyn schenkt
By wie ons hart den Vriend herdenkt,
Zoo goed en trouw als eenen,
Dien we in den dood beweenen.

Den Dichter missen wy met spyt,
Van „Schepping" en „Planeten",
Die ook ('t was toen nog vredestyd)
In 't lied der „Nieuwe Kerk" gewyd
Zich treffelyk heeft gekweten.
't waar goed gemeend zoo 't hem zyn leed
Een oogenblik vergeten deed.... —
'k Zal van myn kindren zwygen
Zy mogten kleuren krygen!

Maar 't Stadshoofd, dat voor dezen disch
Een andren disch versmaadde,
Hoe groet hem onze erkentenis
Met die zyn kroon en sieraad is,
Zyn welbeminde Gade!
Zyn taak is zwaar; groot is zyn moed;
Zyn hoofd en hart zyn even goed;
Zyn meer dan tien talenten
Zet hy op dubble renten.

Op renten.... ja, op woekerwinst,
Zyn goedde staat ten goede.
Niet één — zes mannen op zyn winst
Zyn in hem haast ter hoede.
Hy is alom, hy is altyd
Aanwezig en de kluts nooit kwyt.
Hy zou een oorlog tarten
Van dooden en van zwarten.

Zoo sterk, naar lichaam en naar ziel
Wien staat vraagd t'allen zyde?
De vrouw, die hem te beurt viel,
Blyft bloeiende hem ter zyde!
Kan 't anders of dat lief gezicht
Die zoete mond, dat oogelicht
In moeilyke oogenblikken
Zal sterken en verkwikken.

Zyn kinderen mogen van zyn huis
De eere en de vreugd verhoogen, —
De hemel spaar hem 't pynlyk kruis
Van ondank op zyn oogen!
Wat Vondel van „die zorgt en zweet, +
„Uitland een lastig ambt bekleedt"
Wel zelden had te zeggen
Moog zyn geluk weerleggen!

Zie daar myn vriend! den feestdronk die
U naar Uw glas doe tasten.
Summa Summarum: Ik feli-
-citeer U met Uw gasten!
Al zie 'k nu slechts myn rymen zyn,
Verdrinkt ze spoedig in den wyn,
En laat gepynigde ooren
Van U wat beters hooren!

+ Die zorght, en waeckt, en slaeft, en ploeght, en zwaeght en zweet,
Ten oirbaer van het land een lastigh ampt bekleedt
En waent de menschen aan zyn vroomheit te verbinden
Zal zich te jammerlyck in 't endt bedrogen vinden
Van 't wispeltuurigh volck, dat, veel te
Genooten dienst vergeet, en 't erghste las van hoofs liefst gelooft.

Vondel Palamedes 1ste bedryf.

Vriendenfeest

Een lied, een lied!
Ik heb het niet
Maar wel een stof tot zingen;
Nu weer ons feest de vreugd gespreiden
Dat onze Clara ~~[illegible]~~ ons Margriet,
Hersteld en vrolijk onder ons leeft,
Na zoo veel folteringen.

—

Dat blij gerucht
Is een genucht
En dankbaar stil, maar krachtig
Dat aller hart naar boven licht
En aller mond tot lof verplicht
Tot lof van God almachtig!

Mijn Vriend sinds vierentwintig jaar,
Nog staan wij saam:
Met enkelen ons verbleven:
Maar wat ook de een na de ander
Rust onder der liefste in 't zoo vroegste graf,
Heel ons, die 't kind dat God hem gaf
Zien leven en herleeven.

17 Mei 1857 Bvj.

G. W. Brill.

Aan Stapelbroek op ons Vriendschapsfeest te zijnen huize 27 April 1858

Al klopt nog 't zelfde hart bij onze jaarfestijnen,
Ons Vriendschap overleeft, een dichtgeest niet, maar mijne:
Toch glimt er nog wat vuurs in de assche, maar ik wijd
Dat laatste sprankje thans, aan onzen Brill, altijd
– Schoon door nog teedrer band aan U, mijn Vriend! verbonden –
Een Broeder en een Vriend ook door mijn hart bevonden,
Van onze Vriendschap steeds een hartlijk vriend geweest,
En thans haar Gastheer op haar vijfenvijftigste feest.
Hem, onzen Oudren, onzen Meerdren, aan wiens lippen
Geen andre taal dan die der wijsheid kan ontglippen,
Die door 't schoon voorbeeld, dat hij gaf in lief en leed,
Ons steeds heeft goed gedaan, en veel meer dan hij weet,
Hem dees mijn dichtklank, door mijn feestdronk onze bede:
"God zegen' zijn leven en bevestig' Hem den vrede
Der ziel, die kracht dan geeft, dien hoogen Christenmoed
Hier niets te zwaar valt bij den stem van 't Hoogste Goed!"

27 Apr. 1858.

Vrienden

Vrienden. Vriendenfeest.

26 Mei 1891. Vriendschapsfeest.
15 Feb 1892 Vriendenfeest.
6 Novr 1892. Jonathan Tachtig Jaar. (<u>dubbel</u>).
12 Juni 1893. Dertigjarige Vriendschap.
29 Juni 1894. Amsterdam (<u>Vriendschapsfeest</u>: Brill. Hasebroek. N. Beets).

24 Mei 1891.

Vriendschapsfeest [1]

Gij weder daar, in voller lentedos,
En ik nog weer gespaard om u te aanschouwen!
Vernieuwde pracht van 't weêrd ontbladerd bosch,
Herboren lief van beemden en landouwen!
Voort laatste misschien! Neen toch misschien voorlaatste!
Nog eenmaal dan met volle borst genoten
Wat uit Godsbron zoo milde komt toegevloten!
De Tijd gaat vliegens om; de Dood maakt onbuiglijke haast.

[1] (Ommestaande Inl., Nog eens Winter.) teruggehouden] Gij

2.

Gij weder daar, verjaardag van het feest
Der Vriendschap van nu achtenvijftig jaren;
Wij dan bijeen, nog onverdoofd van geest,
En voor elkaar dezelfde die wij waren!
Voor 't laatst misschien? En ware 't ook voor 't laatst,
Wat nood daar nog? In God verbonden vrienden
Zijn zeker van elkander weer te vinden,
En 't feest, dat zich hun hart beloofde — alleen verplaatst.

—

Vriendenfeest
15 Febr.i 1892.

—

„Blaffende honden bijten niet"
Ik dreigde vele malen
Terug te blijven met mijn lied,
Bij onze feestbokalen;
Maar, met den dag in 't na verschiet,
Komt de oude lust weer stijgen,
Vergeet mijn mond te zwijgen;

—

Door 't Influenza-spook gespaard,
Den winter weêr te boven *)
(Ten zij hij 't zich op nieuw aanvaardt!!)
En samen om den disch geschaard,
Zou ik mijn God niet loven!
Zou, was de Luit ook niet gespaard
Het Hart den Toon niet vinden
Bij oude en oudste Vrienden?

—

Zoo, laat het God nog niete verdroot
Ons Lampje te doen schijnen,
Ons lijf te waren voor den Dood
En onzen Geest voor 't kwijnen,
Bij een Geluk zoo dúimzaam groot,
De

*) Het had er juist den dag vóór [illegible] sneeuw, [illegible], vorst.

De juichtoon mocht zinken,
En niet steeds hooger klinken?.

–

„Stokoude grijzerts, levenszat" –
Laat Vondel, in zijn spelen,
Bij 't juichen van haar vaderstad,
Trojaansche Maagden kwelen –
„Stokoude grijzerts, levens zat,
„Hun wensch obeelachtigh, komen
„(Hun) offerwijnen brengen [mat]
„En sidderende plengen." *)

–

Wij, nog niet strompelend op ons pad:
En nog niet, zat van 't leven;
Wij dragen nog ons offervat
In handen die niet beven;
Wij gieten 't Godgewijde nat,
Met dies te frisscher schuim en spat
Om onze ruige jaren
Op de oude dankaltaren.

–

*)

Palamedes.

2 des November 1892. ×

Jonathan Tachtig jaar.

Nu dan toch* waarlijk Tachtig,
Maar opgewekt en krachtig,
En, schoon aan 't eind gedachtig,
Het leven nog niet moê;
Een land vol ~~wakk're~~ standvre vrinden
Die uw weg er laat en minden,
Juicht, daar zij 't dus bevinden,
Uw groene grijsheid toe;
Kroon van een vruchtbaar leven,
Zich steeds gelijk gebleven
In 't wackren met den Tijd;
De Kerke Gods, de velden
Der Schoone Kunsten melden
Wat Gij hun waart en zijt!....
Van honderdjarige eiken
Den leeftijd te bereiken
Valt menschen schaars ten deel;
De Negentig te halen,
Nog kras en zonder kwalen,
Gebeurt wel, maar niet veel;

Voor

Voor 't Heden God te prijzen,
Den Goedertieren, wijzen,
In alles trouwen Heer,
En 't ons verborgen Morgen
Te laten aan Zijn zorgen,
Was steeds uw lust en leer.
En wij, die u omringen,
Begroeten en bezingen,
En juichen dat gij leeft.
Wij zwijgen en verbeiden,
Wat God u nog beschieden,
Nog toegemeten heeft,
Maar 't wil ons niet gelukken
Den Zielswensch te onderdrukken:
"Och dat gij lang nog bij ons
bleeft!"

—

1866

Jonathan tachtig jaar

Nu dan toch waarlijk Tachtig,
Maar opgewekt en krachtig,
En schoon aan 't eind gedachtig,
Het leven nog niet moê;
Een land vol dankbre vrinden,
Die vroeg en laat u minden,
Juicht, daar zij 't dus bevonden,
Uw groene grijsheid toe,
Kroon van een vruchtbaar leven,
Zich steeds gelijk gebleven
In 't wakkren met den tijd;
De kerke Gods, de velden
Der fraaie Kunsten melden
Wat gij hun waart en zijt! ....
Den honderdjarige eiken
Den leeftijd te bereiken
Valt menschen schaarschts ten deele;
De Negentig te halen,
Nog kras en zonder kwalen,
Gebeurt wel, maar niet veel;

Voor

Voor 't Heden God te prijzen,
Den Goedertieren o wijzen,
Z'alles trouwen Heer,
En 't nu verborgen Morgen
Te laten aan Zijn Zorgen,
Was steeds uw lust en leer,
En wij die u omringen
Begroeten en bezingen
En juichen dat gij leeft,
Wij zwijgen, om uw beiden
Wat God u nog beschikken,
Nog toegewogen heeft,
Maar 't wil ons niet gelukken
Den Zielewensch te onderdrukken:
„Och dat gij lang nog bij [met] ons bleeft!"

1 Nov. 1892.

Zestigjarige Vriendschap

12 Juni 1893

—

Zijn wij zestig? Ja wij zijn 't,
Onze vriendschapsbanden,
Niet versleten; niet ontwijnd
Door jaloersche handen,
Vast in vaster strengs geknoopt,
Om inéén te blijven,
Tot de Dood, die alles sloopt,
Ze eindlijk van de handen stroopt
Die hij doet verstijven.

—

Hebben wij iets goeds verricht,
In die zestig jaren:
Zijn we elkander iets verplicht,
Voor wat we ieder waren;
Heeft ons wat ons ~~samenbond~~
Meer aan God verbonden:
O hoe wordt te dezer stond
Hem de dank van hart en mond
Jubelend toegezonden

—

Dank

Dankt met ons en juicht en zingt,
Dierbaarste en getrouwste
Vrienden, die ons hier omringt,
Met ons allen Oudste,
Die van dit ons Vriendschapsfeest,
Meer dan dertig jaren,
Eén met ons van Zin en Geest,
Kroon en sieraad is geweest,
Wien ons God blijf sparen!

Amsterdam
12 Juni 1893.

Amsterdam

29 Juni 1892

Wij schenen uitgeslachtig,
Hoe lachlijk uitstel waar
Voor mannen bij de tachtig
En meer dan tachtig jaar_ 1)
Nu is de dag gekomen
Die ons te zamen mag zien;
En wordt na 't wijs „Misschien!"
En dankbaar „Ja!" vernomen.

Nog ~~nog~~ alle drie in leven
En wakker voor een feest,
Nog voor elkaar gebleven
Trouwe altijd zijn geweest.
Dies stijgt tot God almachtig
De lofzang vol en klaar
Der mannen bij de tachtig
En meer dan tachtig jaar.

Wie 't eerst ons zal ontvaren,
Wiens uurtje 't laatste slaat—
Dat hangt niet aan de jaren,
Maar aan Gods vrijen raad.
Maar die zich 't langst moet beiden
Ziet de anderen moedig na:
Hij denkt: „Ik volg weldra;
't Is maar voor kort gescheiden."

1) W. C. Bzell. geb. 10 Oct. 1811
J. P. Hasebroek geb 6 Nov. 1812.
N. Beets geb. 13 Sept. 1814.

Vriendenfeest

Amsterdam 29 Juni 1894.

Wy schenen uitstel achtig
Hoe kwalyk uitstel waar
Voor mannen by de tachtig
En meer dan tachtig jaar.
Nu is de dag gekomen
Die ons tezaam mag zien
En wordt na 't wys „Misschien!"
Een dankbaar „Ja" vernomen

Nog alle drie in leven
En wakker voor een feest,
Nog voor elkaar gebleven
Wat we altyd zyn geweest.
Dies stygt tot God Almachtig
De lofzang, vol en klaar!
Door mannen by de tachtig
En meer dan tachtig jaar.

Wie 't eerst ons zal ontvaren
Wiens uurtje 't laatste slaat,
Dat hangt niet aan de jaren
Maar aan Gods vrijen raad.
Maar die hier 't langst moet beiden
Ziet de anderen moeilijk na;
Hij denkt: „Ik volg weldra.
„'t Is maar voor kort gescheiden".

B

Johannes Petrus
Hasebroek
29 Mrt. 96 –

Gij bleeft nog wat; nog jaren lang
Maar kondt niet altijd blijven
Geen vriendenwensch, geen dichterzang
Kan tegen 't lot beklijven.
Uw kwaal nam toe, uw kracht nam af
Een reeks van bange dagen
Besloten met den voet in 't graf
En de ure was geslagen

Een Suit er wat geen tyd versmacht
Geen zestig jaren konden
Wat ons zoo innig had verknocht,
Is door den dood ontbonden;
Nu is er scheiding in ons lot
En staat, en zielservaren –
Aan u, de heerlijkheid bij God
Aan ons, u na te staren.

God lof! ik kan het zonder pyn
En voel my kracht verleenen
Hartstochtlyk mag de smart niet zyn
Van grysaards die niet hooploos weenen.
Hun tydt is kort, hun troost is groot
Eén forsche greep, één zachte stoot
Een kus van d'Engel van den Dood
Myn Jonathan! kan ons vereenen.

April
96.

[illegible].